

Van der Flier investeert miljoenen

TAMMO BEISHUIZEN

WINSCHOTEN De Van der Flier Groep in Winschoten is het nieuwe jaar begonnen met een miljoeneninvestering. Het familiebedrijf, specialist op gebied van grondverzet, heeft een fabriekspand aangekocht en zeven nieuwe zuigauto's besteld.

Het bedrijf is de laatste jaren uit zijn jasje gegroeid. Het wagenpark werd steeds groter en daardoor is er nu gebrek aan parkeer- en werkruimte bij het hoofdkantoor.

De directie, bestaande uit de broers Kor en Mark van der Flier, wilde een compleet nieuw bedrijfspand laten bouwen op het nog te ontwikkelen industrieterrein Scheemder Hoogte, langs de Oude Rijksweg tussen Winschoten en Scheemda. „We zijn er zelfs met de gemeente Oldambt over in gesprek geweest”, zegt directeur Kor van der Flier.

Maar toen kwam de mededeling dat de burens, het Amerikaanse bedrijf ZipPak International, hun bedrijfsactiviteiten in Winschoten stoppen. „Als je buurman weggaat moet je snel beslissen. Dat hebben we gedaan, want het bedrijfspand met kantoorruimte sluit bijna naadloos aan bij ons bedrijf”, vertelt Van der Flier.

Volgens Van der Flier heeft ZipPak de bedrijfsactiviteiten geconcentreerd in Engeland. In oktober afgelopen jaar zijn ze vertrokken. Het bedrijf vestigde zich in 2003 aan de A.J. Romijnweg in Winschoten. Het was destijds 's we-

relds grootste producent van hersluitbare plastic verpakkingen.

Van der Flier maakte in 2010 de overstap van Beerta naar Winschoten en is sindsdien alleen maar gegroeid. Er werken op dit moment ongeveer veertig mensen. De orderportefeuille is goed gevuld. „Eigenlijk te bizar voor woorden hoeveel opdrachten we krijgen.”

Om aan de vraag te blijven voldoen zijn zeven nieuwe zuigauto's besteld bij een bedrijf in Saalfeld in Thüringen. Nog dit jaar worden vier zuigauto's afgeleverd en voor volgend jaar staan er nog drie op de planning om in Winschoten te worden afgeleverd. „Ondertussen gaan we ons nieuwe fabriekspand zo inrichten dat het een mooie werkplaats wordt voor de zuigauto's.” De kantoorruimte wordt niet als zodanig gebruikt. Wat Van der Flier daarmee van plan is, is nog onduidelijk.

Naast de aanschaf van zeven nieuwe zuigauto's en een fabriekspand heeft Van der Flier ook een onderdeel van Milieu Cleaning Services bv (MCS) uit Stadskanaal overgenomen. Het gaat om dertig containers. „We hebben vloeistofdichte containers overgenomen, waar we de vervuilde „rond veilig in kunnen deponeren en vervoeren.”

Van der Flier is overigens niet alleen gericht op grondverzetklussen. Het bedrijf heeft ook enkele maaiboten in bezit, waarmee het bijvoorbeeld het Oldambtmeer in Blauwestad van waterplanten ontdoet.

Drinkwaterreserve Groningen niet op peil

ERIK VAN DER VEEN

GRONINGEN De provincie en het Waterbedrijf Groningen krikken de drinkwaterproductie de komende vijf jaar op tot 51,7 miljoen kuub per jaar. Voor de verdere toekomst is meer nodig.

Dat blijkt uit het gezamenlijke actieplan dat de provincie en het waterbedrijf hebben ontwikkeld.

Nu wordt nog jaarlijks 46,7 miljoen kuub water in Groningen gewonnen. Maar dat is niet genoeg om de Groningers onder alle omstandigheden van voldoende drinkwater te verzekeren. De Groningse waterproductie ligt nu nog 2 procent boven het verwachte drinkwaterverbruik terwijl de voorgeschreven buffer op 10 procent ligt.

Met een extra winstation bij De Groeve en uitbreiding van de productie in Sellinger en uit de Drentsche Aa komt er tot 2030 jaarlijks 5 miljoen kuub bij.

Daarmee stijgt de buffer weliswaar tot 7 procent, maar voor de verdere toekomst is meer nodig.

Een 'urgent probleem', stellen provincie en waterbedrijf in hun actieplan waarvoor zij nu een oplossing zoeken in extra wingebeden. Daarvoor is de blik gericht op de grondwaterreserves in de bodem onder de buurtschap het Hebrecht bij Vlagtwedde en de regio's Veendam, Leek/Roden en

Waterbedrijf wil bedrijven niet meer bedienen met drinkwater

Bellingwolde.

Met het aanboren van een of meerdere van deze strategische reserves moet de drinkwaterproductie na 2030 met nog eens 1,7 miljoen liter omhoog.

Verder probeert het waterbedrijf het verbruik omlaag te krijgen met onder meer besparingscampagnes en door bedrijven niet meer te bedienen met spaarzaam drinkwater, maar water uit andere bronnen.

Het UMCG behandelt soldaten uit Oekraïne. Een van hen is Andrii, die zijn been verloor en maandenlang in het Groningse ziekenhuis lag.

Van frontlinie in Oekraïne naar ziekenhuis in Groningen

GEANNE BEIMERS

Voor arts Frank Ijpma (44) ligt een man. Hij is geraakt door een granaat, is tientallen keren geopereerd en heeft een wond die maar niet wil helen. Als traumachirurg in het UMCG is hij wel wat gewend: grote open wonden, lastige infecties en soms een schotwond. Maar dit is heftiger.

Het is meer dan twee jaar geleden dat Ijpma voor het eerst met een gewonde Oekraïense soldaat werd geconfronteerd. Inmiddels zijn dertig Oekraïense soldaten behandeld in het UMCG.

Een paar maanden na het uitbreken van de oorlog, in de zomer van 2022, ontstond een Europees samenwerkingsverband voor patiënten die langdurige en complexe zorg nodig hebben. Totaal zijn er meer dan driehonderd Oekraïense patiënten verdeeld over ziekenhuizen in 22 landen, de grootste medische evacuatie van de Europese Commissie ooit. Andrii, nu 42, is een van die soldaten. In het najaar van 2022 kijkt hij plotseling in de loop van een Russische tank. In alle richtingen worden kanonskogels afgevuurd. Eentje belandt in zijn rechterbeen, net onder de knie.

Wat volgt is een helse tocht. Eerst weg van het front, in eerste instantie naar een klein en later naar een groot ziekenhuis in Oekraïne. Tientallen keren gaat hij onder het mes, in het bot van zijn scheen zit een flinke ontsteking.

„In Oekraïne was mijn been niet te redden”, vertelt Andrii. Een jaar nadat hij gewond raakte, belandt hij in het Groningse ziekenhuis. Daar wagen ze nog een poging om de botontsteking te genezen. De Oekra-

“
STEL JE VOOR: JE LIGT IN ISOLATIE. ARTSEN KOMEN INGEPAKT IN EEN SPECIAAL PAK

ïense arts-microbioloog Nataliya Hilt (43) zoekt hem op in het ziekenhuis. Ze ontfermt zich over de soldaten uit haar moederland, die vaak getraumatiseerd aankomen in Groningen. De verplichte isolatie vanwege de infecties en taalbarrière helpen daar niet bij. „Stel je voor: je ligt in isolatie. Artsen komen ingepakt in een speciaal pak. Je kunt ze niet verstaan of hun gezichtsuitdrukkingen zien”, zegt Hilt. „Ze zijn heel eenzaam.”

Zelf emigreerde ze jaren geleden naar Nederland. Nu wil ze haar steentje bijdragen door zich te bekommeren om de soldaten in het ziekenhuis. Die liggen er vaak maanden, een stuk langer dan veel andere patiënten. Vaak zonder bezoek van familie waaruit ze steun kunnen putten.

Vertalen, stapels formulieren invullen of Oekraïense gerechten langsbrengen. Met een groep vrijwilligers probeert Hilt het verblijf van de soldaten op allerlei manieren makkelijker te maken.

Met Andrii voelt ze direct een klik, ze groeiden op in hetzelfde gebied. Hilt: „Hij

De opening van het Zhyttya Festival in de Oosterpoort in december: de viering van de Oekraïense cultuur.

GRO

Er was direct een klik tussen Andrii en Nataliya Hilt. FOTO'S: NIENKE MAAT

behoort tot de eersten die zich vrijwillig aanmeldten voor het leger toen de oorlog uitbrak. Hij werkte toen in Polen, maar ging terug naar Oekraïne om voor onze vrijheid te vechten." In het UMCG proberen de artsen maandenlang met man en macht Andrii's been te redden. Zonder succes. In het voorjaar van 2023 ondergaat hij een amputatie.

Uitdagend, zo noemt Ijma de operaties. Neem de soldaat waarbij het weggeslagen bovenbeen werd vervangen door bot uit het kuitbeen, een operatie die ze niet eerder deden in het ziekenhuis. De behandeling van Oekraïense soldaten zorgt niet alleen voor dankbare patiënten, het levert het UMCG volgens Ijma ook een hele hoop nieuwe kennis op.

De samenwerking tussen de verschillende disciplines maakt het succesvol, stelt Ijma. „Het is geen eenmansheldendaad, maar een teaminspanning. Van trauma en orthopedie tot plastische chirurgie en microbiologie. En

daarna revalidatie." Sinds de amputatie houdt Andrii zich bezig met revalideren. Vanuit de reguliere opvang voor Oekraïners bij het Hoofdstation in Groningen probeert hij nu te wennen aan een prothese. Dat lukt nog niet, het doet te veel pijn. Een nieuwe

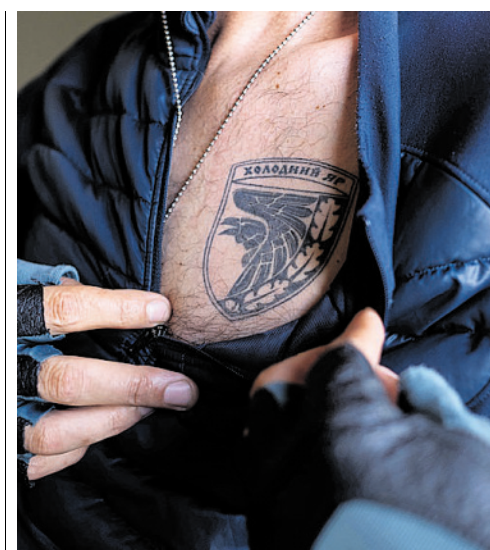
“
HET IS GEEN
EENMANSHELDENDAAD,
MAAR EEN
TEAMINSpanNING

operatie staat op de planning, die moet zenuwpijn in de stomp wegnemen.

In de opvang duwt hij zijn shirt opzij, op zijn borst staat het embleem van zijn krijgsmacht getatoeëerd. Zijn trouwring hangt aan een ketting om zijn nek. Andrii drukt zijn duim en wijsvinger tegen elkaar aan en kust ze, op de Italiaanse manier om aan te geven dat het goed is. „Je moet positief blijven. Natuurlijk is de oorlog zwaar, er is een hoop bloedvergieten en veel mensen gaan dood. Maar ik leef nog, dat neem ik niet voor lief.”

Andrii voelt zich thuis in Groningen. Als hij in zijn rolstoel door de stad rijdt wordt hij vaak aangesproken en geholpen door voorbijgangers.

Hoe lang hij nog in Groningen blijft, is onzeker. Er wacht hem in elk geval nog een operatie om hem te verlossen van de zenuwpijn in zijn stomp. „Ik ben ontzettend dankbaar voor wat de artsen hier voor mij hebben gedaan.”

Het embleem van zijn legeronderdeel staat getatoeëerd op Andrii's borst.